

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 813/14
20.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Марко Миловановић, адвокат из Београда, ул. Небојшина бр. 30, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско - правне послове, ради поништаја решења број 360-02-00122/97-07 од 05.12.2013. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б., ..., ул. ... бр. ..., у предмету грађевинском, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

- I** Тужба **СЕ ОДБИЈА**.
- II** **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба стамбене зграде број ... у улици ... у Београду и А.А. из ..., овде тужиоце, изјављеној против решења Одељења за општу управу, имовинско-правне и стамбене послове Општинске управе Градске општине Стари град број 360-3554/93 од 22.08.2013. године, којим решењем је одбијен, као неоснован, заједнички захтев стамбене зграде у улици ... у ... и А.А. из ... ради утврђења да је решење Одељења за имовинско-правне послове општине Стари град у Београду број 360-3554/93 од 29.10.1993. године, престало да важи. Решењем првостепеног органа од 29.10.1993. године утврђено је право овде заинтересованог лица, као инвеститора, на претварање дела заједничких просторија у таванском простору зграде у улици ... у ..., у трособан конфоран стан, површине 85 м², са терасом испред, ближе описан диспозитивом овог решења.

У тужби, поднетој Управном суду дана 16.01.2014. године, допуни исте од 06.05.2014. године и на усменој јавној расправи, тужилац преко пуномоћника указује да одлука другостепеног органа, као и одлука првостепеног органа, нису правилне и на закону

засноване. Истиче да меритум ове управне ствари представља правно питање: Уколико физичко лице В.В., која је у име инвеститора Б.Б., добило грађевинску дозволу ради претварања заједничких просторија у стан, ту своју грађевинску дозволу није искористило, те је иста правоснажно стављена ван снаге, да ли је на тај начин престао да важи и сам правни основ тј. решење којим је Б.Б. утврђено право да претвори заједничке просторије у стамбеној згради број ... у стан, имајући у виду да је сам Закон о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове окончан Законом о престанку важења Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове (“Службени гласник РС” број 46/94). Истиче да супротно тврдњи првостепеног органа “да инвеститор Б.Б. никада није ни подносило захтев за издавање решења о одобрењу извођења радова, већ је то у својству инвеститора учинила В.В.”, инвеститор Б.Б. је спровело, својевремено, интерни конкурс по коме је В.В. добила право да као инвеститор захтева решење којим је одобрено извођење радова на реконструкцији таванског простора у уличном делу објекта у улици ... број ... у Београду. Дакле, Б.Б. је на тај начин, несумњиво, као инвеститор, путем конкурса пренело своје право и преко свог тадашњег запосленог В.В. исто реализовало, јер је она захтевала издавање решења о одобрењу извођења радова. Даље, напомиње да је првостепеним решењем општине Стари град-Одељења за грађевинске послове од 14.05.2010. године, престало да важи решење Одељења за комуналне и грађевинске послове општине Стари град број 351-452/94 од 13.09.1996. године, којим је одобрено инвеститору В.В. из ... извођење радова на реконструкцији таванског простора у уличном делу објекта у улици ... број ... у Ово решење је коначно у управном поступку, јер је потврђено другостепеним решењем Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда XXI-5 број: 351.1.371/2010. По овом решењу В.В. није повела управни спор у року од 30 дана од дана пријема, те је оно и правоснажно. На основу наведеног тужилац закључује да је лице које је поднело захтев за претварање, изгубило својство странке у управном поступку и да је правни основ Б.Б. који је коначно био реализован решењем Одељења за комуналне и грађевинске послове општине Стари град од 13.09.1996. године, правно окончан у смислу члана 2. Закона о престанку важења Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове. Истиче да првостепени орган погрешно тврди да рок из члана 28. став 1. наведеног Закона није преклузиван јер ни једном законском одредбом није прописана његова преклузивност. Само решење мора да има како рок за подношење захтева за извођење радова на претварању, тако и рок завршетка радова *ex lege*. Наводи да је несумњиво из члана 27. овог закона, да се претварање мора завршити у року од 6 месеци од дана правоснажности решења о одобрењу извођења радова на претварању, као што је несумњиво из изложених чињеница да, будући да није ни отпочео радове, инвеститору је то право претварања, правоснажно престало да постоји. Правни циклус који је започет добијањем права на надзиђивање је ефектиран добијањем решења о одобрењу за извођење радова на реконструкцији таванског простора које је правоснажно престало да постоји тј. цео поступак је окончан у смислу члана 2. Закона о престанку важења Закона о надзиђивању зграда у претварању заједничких просторија у станове. Поред чињенице да је имовинско-правни основ инвеститора Б.Б. правно окончан престанком права на претварање, од највеће важности за одлучивање у овом управном спору јесте потпуна немогућност спровођења ових одредби услед истека читавих 17 година након добијања решења и скоро 20 година од престанка важења Закона о надзиђивању. Закон о планирању и изградњи не препознаје ни један од института који су били предвиђени Законом о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, те стога сматра да би ова решења била неспроводива и директно супротстављена како Уставу Републике Србије, тако и Закону о основама својинско-правних односа који таванске просторије дефинише као заједничку својину власника станова стамбене зграде и Закону о одржавању стамбених зграда, који у члану 21. предвиђа да

скупштина зграде може донети одлуку да се заједничке просторије претворе у стан или пословни простор, ако су за то испуњени услови по прописима о планирању и уређењу простора и изградњи објеката. Суду прилаже решење првостепеног органа Градске општине Звездара број 436-266/06 од 28.09.2006. године, којим се оглашава ништавим решење истог органа о утврђивању права на претварање заједничке просторије у стан по одредбама истог закона. Такође, прилаже решење Одељења за грађевинске послове Градске општине Стари град од 14.05.2010. године, где по захтеву стамбене зграде престаје да важи решење истог органа од 13.09.1996. године, којим је одобрено инвеститору В.В. из ... извођење радова на претварању таванског простора у стан у тој стамбеној згради. Предлаже да суд уважи тужбу како је то прецизирано тужбеним захтевом, а тужени орган обавезе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе 36.000,00 динара и приступ данашњој расправи 37.500,00 динара по АТ, као и трошкове судске таксе за тужбу и одлуку.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу истакло је да се придружује наводима из одговора на тужбу туженог и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, дана 18.10.2016. године, одржао усмену јавну расправу, без присуства туженог органа и заинтересованог лица, који су уредно позвани, што је утврђено из доставница које се налазе у списима, а у присуству пуномоћника тужиоца.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, нашао да тужба није основана.

Према разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је одлучио као у диспозитиву са разлога што је ожалбеним решењем одбијен као неоснован, заједнички захтев стамбене зграде у улици ... и овде тужиоца, за престанак важења решења број 360-3554/93 од 29.10.1993. године, којим је утврђено право на претварање дела заједничких просторија у таванском простору зграде у улици ... број ... у ..., у стан у корист инвеститора Б.Б. са седиштем у ..., са образложењем да је поднети и прецизирани захтев жалилаца од 27.06.2013. године, којим траже стављање правоснажног решења ван снаге, због престанка важења грађевинске дозволе, неоснован, јер Закон о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, не предвиђа такву могућност. У образложењу ожалбеног решења је констатовано да су захтеви стамбене зграде за понављање управног поступка и поступка за оглашавање у целости оспореног решења ништавим, одбијени, а одлуке првостепеног органа постале коначне у управном поступку, након што су изјављене жалбе, решењима Министарства финансија од 28.07.1999. године и од 31.12.2010. године, одбијене као неосноване. Тужени налази да је првостепени орган, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка, основано нашао да је захтев жалилаца неоснован. За овакву оцену и одлуку првостепени орган је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и тужени орган. Ово стога што према чињеничном стању из списка предмета које није спорно,

произлази да је решење, чије уклањање из правног промета жалиоци траже, донето правилном применом одредаба Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове (“Службени гласник РС” број 24/88). Имајући у виду да наведени закон не прописује да истеком, односно прекорачењем рока од 6 месеци, корисник који не предузме радњу на претварању, губи утврђено право на претварање заједничких просторија у стан и да овај рок нема праклузивни карактер, што значи да се може тражити његово продужење, а да се одредбе Закона о изградњи објеката, којим је прописан рок изградње објекта, односе на решење којим је дозвољена изградња објекта (грађевинска дозвола), а не на решење којим је лицу утврђено право на претварање заједничке просторије у стан, то је тужени орган донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, те правилно одбио жалбу тужиоца поднету против решења првостепеног органа од 22.08.2013. године, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

У проведеном поступку код управног органа претходно је утврђено да је странка, овде тужилац, већ водила два поступка по ванредним правним средствима, те да је у оба поступка одбијена, а првостепена решења постала коначна у управном поступку након одбијања уложених жалби странке као неоснованих, па је са становишта суда правилно закључено да нема места вођењу поступка по ванредним правним средствима прописаним Законом о општем управном поступку, како је правилно констатовано у образложењу оспореног решења. Поред тога, правилно је закључивање туженог органа да се одредбама Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, не предвиђа могућност стављања ван снаге правноснажног решења због престанка важења грађевинске дозволе, те да се прописани рокови из одредби наведеног закона односе на решење којим је дозвољена изградња објекта (грађевинска дозвола), а не на решење којим је лицу утврђено право на претварање заједничке просторије у стан. Суд је ценио позивање тужиоца на то да постоје другачија одлучивања у овим случајевима у београдским општинама, међутим, из решења које је достављено на усменој расправи произлази да се у конкретном случају не ради о идентичним правним ситуацијама.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, који су поновљени наводи жалбе, и без утицаја су на друкчију оцену законитости оспореног решења, јер је тужени исте довољно и јасно образложио, па стога суд налази да је правилно донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, у року прописаном одредбом члана 46. став 2. наведеног закона, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио као неоснован и захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 20.10.2016. године, 6 У. 813/14

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/ОИ